

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

PÍSEK OSTRAVA s.r.o., IČ: 26795213
se sídlem Slavíkova 1744/22, Ostrava – Poruba

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013, č.j. 1826/580/13, 80005/ENV,
sp. zn. 000369/A-10

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

**I.
Základ sporu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil bod 1 výroku I. a ve zbývajících částech potvrdil rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava (dále jen „ČIŽP“) ze dne 11. 7. 2013, č.j. ČIŽP/49/OOH/SR01/1303611.018/13/VTK, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o odpadech“) za následující správní delikty.

2. Dle výroku I. bodu 1 rozhodnutí ČIŽP se žalobce dopustil správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech tím, že porušil povinnost stanovenou v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, jelikož jako provozovatel zařízení k využívání odpadů „Rekultivace Pískovna Polanka nad Odrou“ (dále jen „zařízení“) neprovozoval zařízení v souladu s provozním řádem, jenž byl schválen rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství č.j. MSK 33827/2011 ze dne 7. 4. 2011. Žalobce porušil provozní řád tím, že
 - překročil povolenou kapacitu zařízení, která byla schválena v množství do 1 000 tun odpadů, neboť od dubna 2011 do ledna 2012 přijal žalobce od společnosti STASPO, spol. s r.o. cca 13 360 tun odpadu kat. č. 170504 – *zemina a kamení neuvedené pod č. 170503*, a v období roku 2012 přijal od společnosti REKOS stavební společnosti, spol. s r.o. celkem 123 tun odpadu kat. č. 170101 - *beton*; a
 - zařízení bylo v období roku 2011 a 2012 (konkrétně minimálně ve dnech 30. 11. 2011, 29. 12. 2011 a 17. 1. 2012) provozováno v rozporu se schváleným účelem stanoveným v kap. 2. 1. *Účel zařízení v provozním řádu, kterým bylo zajištění přednostního materiálového využívání vybraných stavebních odpadů jejich sběrem, výkupem, úpravou a recyklací a využíváním upravených stavebních odpadů při rekultivaci DP, úpravy povrchu terénu a zavážení vytěžené části pískovny.* Ve výše uvedeném období žalobce prováděl v zařízení úpravu (formou drcení a třídění) přijatých odpadů skupiny 17 01 (beton, cihly) s následným prodejem právníckým osobám HYDROSPOR spol. s r.o. a REKOS stavební společnost, spol. s r.o.
3. Dle výroku I. bodu 2 rozhodnutí ČIŽP se žalobce dopustil správního deliktu podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech tím, že porušil povinnost stanovenou v § 39 odst. 2 zákona o odpadech, jelikož nezaslal do dne 15. 2. 2012 pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobu nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny za kalendářní rok 2011. Žalobce v ročním Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2011 podanému za zařízení uvedl nepravdivě záznam o přijetí 144 tun odpadu kat. č. 17 01 01 a 64 tun odpadu kat. č. 17 05 04 od společnosti HYDROSPOR spol. s r.o.
1. Výrokem II. rozhodnutí ČIŽP byl žalobce dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a v souladu s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění rozhodném, povinen nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný změnil ve výroku I. bodě 1 rozhodnutí ČIŽP tak, že v první odrážce slova „do ledna 2012“ nahradil slovy „do 26. 1. 2012“.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v podané žalobě namítal nesprávné posouzení výkopové zeminy ze stavby kanalizace města Polanka nad Odrou a města Klimkovic jakožto odpadu kat. č. 17 05 04.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Tvrdil, že výkopová zemina, která byla vyvážena od 26. 4. 2011 do 27. 1. 2012, je vedlejším produktem stavby kanalizace. Poukázal na to, že ve veškerých dokumentech týkajících se smluvních vztahů je výkopová zemina označena jako vedlejší produkt a z žádného z nich nevyplývá, že by STASPO, spol. s r.o. předala společnosti Thronum servis s.r.o. a následně žalobci odpad. Připustil, že v Hlášení o produkci a způsobech nakládání s odpady za rok 2011 označila daná společnost vyvezenou zeminu jako odpad. Nicméně v Hlášení o produkci a způsobech nakládání s odpady za rok 2012 není zemina předaná Thronum servis s.r.o. jako odpad označena. Tedy minimálně od 1. 1. 2012 do 27. 1. 2012 STASPO, spol. s r.o. žádný odpad nevznikal a nemohl být předán Thronum servis s.r.o. a následně žalobci. Naopak poukázal na prohlášení STASPO spol. s r.o., že výkopová zemina byla vedlejším produktem dle § 3 odst. 5 písm. a) – d) zákona o odpadech a k jejímu zařazení mezi odpady došlo omylem.

4. Namítal, že správní orgány měly důkladněji zjišťovat skutkový stav dané věci
5. Dále nesouhlasil s výší uložené pokuty. Pokutu měl za nepřiměřeně vysokou, neboť k žádnému ohrožení nebo poškození životního prostředí nedošlo. Rovněž uvedl, že pokuta je pro něj likvidační.
6. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí ČIŽP a aby případně upustil od uložení trestu či uložení trest snížil.
7. Žalovaný ve vyjádření ze dne 23. 4. 2014 odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.
8. Konstatoval, že žalobce podanou žalobou napadá pouze jedno z dílčích naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, a to překročení povolené kapacity zařízení převzetím odpadů od STASPO, spol. s r.o. Vysvětlil, že ČIŽP vycházela z údajů zjištěných při kontrole provedené u STASPO, spol. s r.o., z nichž vyplynulo, že daná společnost zařadila výkopovou zeminu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech mezi odpady kat. č. 17 05 04. Takto označenou výkopovou zeminu pak předala společnosti Thronum servis s.r.o. a následně žalobci.
9. Uvedl, že o zařazení výkopové zeminy mezi odpady nebo mezi vedlejší produkty dle § 3 odst. 5 zákona o odpadech mohla rozhodnout primárně společnost STASPO, spol. s r.o. jakožto původce výkopové zeminy za splnění všech čtyřech podmínek daného ustanovení. Až na základě písemného prohlášení STASPO, spol. s r.o. ze dne 27. 1. 2012, které se opíralo o výsledky chemické analýzy, došlo k přearažení výkopové zeminy mezi vedlejší produkty. Od tohoto dne lze považovat výkopovou zeminu za vedlejší produkt, avšak nelze tak činit se zpětnou účinností.
10. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
11. Žalobce ve vyjádření ze dne 9. 6. 2016 tvrdil, že získal oprávnění těžít písek v Dobývacím prostoru č. 60184 Polanka nad Odrou, čímž mu vznikla zároveň povinnost dotčené území sanovat, zrekultivovat a vrátit vlastníkům k zemědělskému užívání. Poukázal na vypracování plánu, který potvrzuje, že výkopová zemina bude využita pro realizaci sanace a rekultivace v dobývacím prostoru. Navíc vytěžená zemina, která vznikla při stavbě kanalizace, není hrozbou pro životní prostředí. Žalobce doplnil, že než dojde k vyřešení dané věci, pozastavil veškerou činnost v dotčené lokalitě.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

12. Žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 7. 2016 uvedl, že pozastavení činnosti žalobce nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný byl povinen rozhodovat na základě skutkového a právního stavu v době spáchání správního deliktu.

III.

Obsah správního spisu

13. Z Dílčího protokolu o průběhu kontroly ze dne 12. 4. 2012, č.j. ČIŽP/49/OOH/1205235.002/12/VTK vyplývá, že dne 12. 4. 2012 proběhla kontrola v zařízení žalobce zaměřená na plnění povinností stanovených zákonem o odpadech. Žalobce v průběhu kontroly sdělil, že výkopová zemina, kterou dodala společnost Thronum servis s.r.o. je vedlejším produktem dle § 3 odst. 5 zákona o odpadech. Žalobce k tomu předložil dokument označený jako „Potvrzení – prohlášení“ ze dne 27. 1. 2012, který vyhotovila společnost STASPO spol. s r.o. pro společnost Thronum servis s.r.o. V předloženém dokumentu STASPO spol. s r.o. prohlašuje, že zásypové materiály ze stavby „Kanalizace Polanka nad Odrou“ dodávané pro sanaci a rekultivaci dobývacího prostoru Polanka nad Odrou jsou vedlejším produktem dle § 3 odst. 5 zákona o odpadech.
14. Z bodu 1.7 Provozního řádu pro zařízení k využívání odpadů kategorie ostatní „Rekultivace Pískovna Polanka nad Odrou“, který je přílohou Protokolu o kontrolním zjištění ze dne 8. 3. 2013, č.j. ČIŽP/49/OOH/1205235.014/13/VTK vyplývá, že kapacita zařízení je do 1 000 tun odpadu.
15. Součástí správního spisu je také Protokol o kontrolním zjištění ze dne 21. 2. 2013, č.j. ČIŽP/49/OOH/1207879.002/13/VTK, z něhož vyplývá, že ČIŽP provedla kontrolu se společností STASPO spol. s r.o. Přílohou jmenovaného protokolu je Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2011 společnosti STASPO, spol. s r.o., ze kterého plyne, že ze stavby – Plošná kanalizace Polanka, 3. etapa bylo předáno celkem 7 480 tun odpadu kat. č. 17 05 04 společnosti Thronum servis s.r.o.; přílohou je také Evidence odpadů za rok 2012 (v měsíci lednu 2012) společnosti STASPO, spol. s r.o., ze které vyplývá, že společnosti Thronum servis s.r.o. bylo předáno 3 540 tun a 2 340 tun odpadu kat. č. 17 05 04. V tomto protokolu je dále uvedeno, že mezi společnostmi STASPO spol. s r.o. a společností Thronum servis s.r.o. byla uzavřena objednávka č. 06/11/AV ze dne 26. 4. 2011, dle níž se společnost Thronum s.r.o. zavázala k „uložení výkopové zeminy na skládce v Polance n/O“, za což vystavovala společnosti STASPO spol. s r.o. faktury za „zajištění využití/odstranění výkopové zeminy“.
16. Dne 11. 7. 2013 vydala ČIŽP rozhodnutí, kterým uložila žalobci pokutu ve výši 300.000,- Kč za spáchání správních deliktů podle § 66 odst. 3 písm. d) a § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech. Z odůvodnění vyplývá, že ČIŽP vycházela ze skutečnosti, že STASPO, spol. s r.o. realizovala stavbu „Plošná kanalizace Polanka – 3. etapa“ a „Kanalizace města Klimkovic“, při níž vznikla výkopová zemina, a takto vzniklou zeminu zařadila daná společnost jako její původce dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech jako odpad kat. č. 17 05 04 – Zemina a jiné kamení neuvedené pod číslem 17 05 03. ČIŽP vycházela z Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2011 a průběžné evidence odpadů v roce 2012 společnosti STASPO, spol. s r.o., z nichž je zřejmé, že se tato společnost zbavovala výkopové zeminy dle § 3 odst. 1 zákona o odpadech jako odpadu kat. č. 17 05 04 předáním osobě oprávněné dle § 12 odst. 3 zákona o odpadech, tj. společnosti Thronum servis s.r.o., která ji dále předala žalobci. Žalobce přijetím této výkopové zeminy přijal 13 krát více odpadu, než kolik dle provozního řádu mohl přijmout, tj. maximálně 1 000 tun odpadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Zdůraznila, že odpovědnosti za správní delikt se nemůže žalobce zprostit odkazy na označení výkopové zeminy ve smluvních ujednáních a jejich porušení druhou smluvní stranou, neboť odpovědnost za správní delikt je odpovědností objektivní. K výši pokuty ČIŽP uvedla, že k ohrožení životního prostředí dochází tím, že nejsou dodržovány právní předpisy týkající se životního prostředí. Měla za to, že finanční postih musí být znatelný a zahrnovat i represivní složku, jinak by postih ztrácel smysl; musí však být přiměřený. Upozornila, že jasná pravidla v zákoně o odpadech by měly dodržovat především osoby zabývající se podnikáním s odpady, přičemž nedodržování těchto pravidel má negativní vliv na původce odpadu, další oprávněné osoby i na občany daných lokalit. Souběh správních deliktů dle ní odůvodňuje použití vyšší sankce, přičemž v dané věci mohla být uložena sankce do výše 10.000.000,- Kč. ČIŽP přihlédla ke způsobu spáchání správních deliktů, okolnostem spáchání a jejich následkům. Porušení provozního řádu jakožto důležitého nástroje pro prevenci ohrožení životního prostředí nepovažovala za ryze formální pochybení. Za přitěžující okolnost označila výrazné překročení povolené kapacity zařízení; nezajištění využití odpadu v rámci zařízení, jež je nutnou součástí materiálového toku; délku protiprávní činnosti; navíc žalobci byla již v roce 2012 uložena sankce za porušování zákona o odpadech. Rovněž hlášení o produkci a nakládání s odpady považovala za klíčový dokument v oblasti odpadů. Zasláním nepravdivého hlášení přitom dochází ke zkreslení množstevních údajů v celostátních statistikách, které jsou podkladem pro závěrečné zprávy mezinárodních organizací.

17. O odvolání žalobce ze dne 17. 7. 2013, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým stavem, který zjistila ČIŽP. Shrnul, že výkopovou zeminu její původce označil za odpad a předal ji takto Thronum servis s.r.o. a dále žalobci. K předloženému potvrzení – prohlášení ze dne 27. 1. 2012 žalovaný uvedl, že až od okamžiku učinění prohlášení byla výkopová zemina vedlejším produktem, avšak nikoli se zpětnou účinností, jelikož až od této chvíle byly splněny všechny podmínky stanovené v § 3 odst. 5 písm. a) – d) zákona o odpadech. K výši pokuty žalovaný uvedl, že jestliže provozovatel zařízení určeného k nakládání s odpady provozuje toto zařízení v rozporu s provozním řádem, nastává ohrožení, tedy potencionální možnost poškození životního prostředí. Porušení provozního řádu totiž zvyšuje pravděpodobnost, že dojde k poškození životního prostředí. Zdůraznil, že bylo nezbytné přihlédnout k tomu, že byl výrazně překročen povolený limit uložených odpadů a že nebylo zajištěno využití odpadu v zařízení pro nakládání s odpady, což přispělo k eskalaci složité situace v dané lokalitě, která se nachází v bezprostřední blízkosti obytné zástavby. Za přitěžující okolnosti označil také dlouhodobost protiprávního jednání; a předchozí uložení sankce žalobci za porušování zákona o odpadech. Za polehčující označil okolnost, že ke dni 27. 1. 2012 došlo ke splnění limitů dle § 3 odst. 5 písm. a) až d) zákona o odpadech. Shrnul, že pokuta mohla být dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech uložena do 10.000.000,- Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta 300.000,- Kč, představující 3 % maximální možné výše. S ohledem na uvedené nepovažoval za nepřiměřenou uloženou pokutu, která navíc zohledňuje i skutkovou podstatu dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech. Žalovaný uloženou pokutu nepovažoval ani za likvidační, neboť ze sbírky listin obchodního rejstříku zjistil, že v letech 2011 a 2012 měl žalobce tržby 18.477.000,- Kč a 18.640.000,- Kč, v roce 2011 vykázal zisk před zdaněním ve výši 399.000,- Kč a v roce 2012 ztrátu ve výši 180.000,- Kč, a ačkoli žalobce snížil v roce 2012 oproti roku 2011 svá aktiva, jeho likviditu považoval stále za dostačující. Žalovaný

v žalobou napadeném rozhodnutí upozornil žalobce na možnost povolení posečkáni úhrady pokuty nebo rozložení její úhrady do splátek.

IV.

Posouzení žaloby

18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech odpad je každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.
23. Podle § 3 odst. 5 zákona o odpadech movitá věc, která vznikla při výrobě, jejímž prvotním cílem není výroba nebo získání této věci, se nestává odpadem, ale je vedlejším produktem, pokud
 - a) vzniká jako nedílná součást výroby,
 - b) její další využití je zajištěno,
 - c) její další využití je možné bez dalšího zpracování způsobem jiným, než je běžná výrobní praxe, a
 - d) její další využití je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým účinkům na životní prostředí nebo lidské zdraví.
24. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech původce odpadů je povinen odpady zařazovat podle druhů a kategorií podle § 5 a 6.
25. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech provozovatel zařízení k využívání odpadů je povinen provozovat zařízení k využívání odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.
26. Podle § 39 odst. 2 zákona o odpadech původci odpadů jsou povinni v případě, že produkují nebo nakládají s více než 100 kg nebezpečných odpadů za kalendářní rok nebo s více než 100 tunami ostatních odpadů za kalendářní rok, nebo v daném kalendářním roce produkují nebo nakládají s odpady stanovenými prováděcím právním předpisem bez ohledu na množství těchto odpadů, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.
27. Podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podnikání nebo právnické osobě, která nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů a zařízení nebo neplní ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost nebo nezašle ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, nebo evidenci po stanovenou dobu nearchivuje.

28. Podle § 66 odst. 3 psím. d) zákona o odpadech pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.
29. Podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.
30. Zásadní žalobní námitkou bylo nesprávné právní posouzení žalobcem převzaté výkopové zeminy jako odpad. Žalobce tvrdil, že výkopová zemina, kterou převzal od původce, tj. společnosti STASPO spol. s r.o., prostřednictvím společnosti Thronum servis s.r.o., není odpadem, nýbrž vedlejším produktem dle § 3 odst. 5 zákona o odpadech.
31. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č.j. 6 As 149/2013-41, kde Nejvyšší správní soud ke klasifikaci věci jako odpadu uvedl následující: „*Převedení movité věci uvedené v příloze č. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, do vlastnictví jiného je zbavením se věci podle § 3 odst. 1 tohoto zákona. Je-li postaveno najisto, že se vlastník takové věci zbavil, pro účely jejího posouzení jako odpadu se již nezkoumá, zda měl úmysl se jí zbavit, případně zda tak byl povinen učinit. Pro posouzení věci jako odpadu je nerozhodné, jaké má fyzikální a chemické vlastnosti, případně zda je zátěží pro životní prostředí, jakož i to, za jakým účelem ji nabyvatel od vlastníka převzal (např. využití, uložení, odstranění, předání či prodej další osobě atd.).*“ V odůvodnění předmětného rozhodnutí Nejvyšší správní soud v bodě [31] blíže vysvětlil pojem „zbavení se odpadu“ následovně: „*Konstrukce definice odpadu je postavena na pojmu zbavit se, k čemuž SDEU dospěl již v rozsudku ze dne 18. 12. 1997, Inter-Environnement Wallonie ASBL, C-129/96, Sb. rozh., I-07411, bod 26. Zbavením se věci přitom je jak její odstranění, tak i využití (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, čj. 7 As 6/2011-63). Podle evropského konceptu obsahu pojmu odpad ani ekonomická využitelnost věci neznamená, že nejde o odpad, protože všechny věci, kterých se vlastníci zbavují, byť mají ekonomickou hodnotu, jsou předmětem směrnice [rozsudek SDEU ze dne 28. 3. 1990, Zanetti a další, C-359/88, Sb. rozh., s. I-01509, ze dne 25. 6. 1997, Tombesi, C-304/94, Sb. rozh., s. I-03561, a další spojené věci]. Stejná věc totiž pro někoho je odpadem a pro jiného nikoliv. Dokonce lze říci, že jediná věc "může v průběhu svého životního cyklu nabýt a pozbyť status odpadu i opakovaně, což musí její držitel sledovat" (in Hanák, J. Co je odpadem podle evropské a české legislativy? Časopis pro právní vědu a praxi, 2011, č. 3, s. 239). Ve stanovisku generálního advokáta Albera ze dne 4. 7. 2002 ve věci Mayer Parry Recycling, Sb. rozh., s. I-06163, nalezneme na podporu teze o proměnlivosti charakteru věci v čase názor, že odpadem je i látka získaná recyklací, pokud pro ni neexistuje poptávka a dlouhodobé skladování se stane pro držitele neúnosné a dovede jej ke zbavení se věci. Systém nakládání s odpady, ke kterému se Evropská unie přihlásila, "má totiž za cíl pokrýt všechny předměty a látky, jichž se držitel zbavuje, i když mají hospodářskou hodnotu a jsou sbírány za obchodním účelem, aby byly recyklovány, využity nebo opětovně použity" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, čj. 2 As 28/2007-94).*“ Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout i na danou věc.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

32. Již samotná skutečnost, že výkopová zemina vznikla jako zbytek z prací na výstavbě kanalizace, a nikoli jako produkt, o který by bylo při výstavbě kanalizace usilováno, svědčí ve prospěch existence jednání, či úmyslu nebo povinnosti jejího vlastníka a původce, společnosti STASPO spol. s r.o., zbavit se zeminy. Ve správním řízení nebylo sporu o tom, že společnost STASPO spol. s r.o. výkopovou zeminu předala jiné osobě, a to společnosti Thronum servis s.r.o., která ji následně vydala žalobci. Předání výkopové zeminy jejím původcem a vlastníkem jiné osobě tak bezesporu představuje naplnění definice odpadu dle § 3 odst. 1 zákona o odpadech, neboť společnost STASPO spol. s r.o. se tímto způsobem *zbavila* práva výkopovou zeminu držet a disponovat s ní. Ve prospěch závěru správních orgánů, že pro společnost STASPO spol. s r.o. výkopová zemina byla odpadem, svědčí rovněž její Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2011, v němž byla výkopová zemina konkrétně jako odpad klasifikována. Rovněž tak z Evidence odpadů za rok 2012 (v měsíci lednu 2012) společnosti STASPO s.r.o., vyplývá, že společnosti Thronum servis s.r.o. předala výkopovou zeminu jakožto odpad, přičemž společnost Thronum servis s.r.o. pro ni zajišťovala využití/odstranění této výkopové zeminy, což vše vyplývá z Protokolu o kontrolním zjištění ze dne 21. 2. 2013, č.j. ČIŽP/49/OOH/1207879.002/13/VTK. S ohledem na výše uvedené má soud za vyvrácené tvrzení žalobce, že v žádném z dokladů ve správním spise nebylo uvedeno, že by společnost STASPO spol. s r.o. předávala odpad.
33. Nejvyšší správní soud v bodě [34] rozhodnutí ze dne 25. 3. 2015, č.j. 6 As 149/2013-41, za obdobné skutkové situace dovodil: „...*Přitom je pro posuzovaný případ zcela nerozhodné, zda materiál noví vlastníci skutečně chtěli pro sebe využít, i jakým způsobem to chtěli učinit. Také v případě, že by stěžovatelka využila výkopek sama jako stavební materiál, šlo by opět o zbavení se, které má na mysli § 3 odst. 1 zákona o odpadech (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 6/2011-63), tedy o odpad. Vlastnosti materiálu nejsou pro jeho posouzení jako odpadu vůbec relevantní, takže pro určení, zda šlo o odpad, se kterým mělo být zacházeno v režimu zákona o odpadech, není podstatné, jaké měl fyzikální či chemické vlastnosti, ani zda byl zátěží pro životní prostředí.*“ Soud uzavírá, že na základě jednání společnosti STASPO spol. s r.o., která výkopovou zeminu sama nevyužila a předala prostřednictvím jiné osoby žalobci jako odpad, nelze výkopovou zeminu považovat za vedlejší produkt.
34. Soud shodně se žalovaným posoudil žalobcem ve správním řízení předložené Potvrzení – prohlášení společnosti STASPO, spol. s r.o. ze dne 27. 1. 2012 o tom, že výkopová zemina předaná společnosti Thronum servis s.r.o. je vedlejším produktem, a k němu připojený Protokol č. 60544/2011 vypracovaný Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě ze dne 27. 1. 2012 mapující vlastnosti výkopové zeminy jako irelevantní důkazy pro posouzení charakteru výkopové zeminy přijaté žalobcem před tímto datem. Žalobce v žalobě učinil nesporné, že vytěžená zemina byla společností STASPO spol. s r.o. vyvážena od 26. 4. 2011 do 27. 1. 2012, tedy po tuto dobu se zeminy její původce zbavoval jako odpadu. Pokud následně ke dni 27. 1. 2012 společnost STASPO spol. s r.o. přehodnotila své jednání a vytěženou zeminu začala považovat za vedlejší produkt a nikoli za odpad, opatřila si za tím účelem uvedenou analýzu a učinila o tom dne 27. 1. 2012 písemné prohlášení, stalo se tak až poté, co se jí již zbavila předáním žalobci. Žalobce tedy vytěženou zeminu v rozhodném období od společnosti STASPO spol. s r.o. převzal do svého zařízení jako odpad. Jak uvedeno výše pro rozhodnutí v dané věci je bezpředmětné, jak s vytěženou zeminou nakládali její pozdější vlastníci. Navíc za situace, kdy se společnost Thronum servis s.r.o. zavázala pro společnost STASPO spol. s r.o. uložit předmětnou výkopovou zeminu na skládce, za což zaslala společnosti STASPO spol. s r.o. fakturu, vylučuje splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

definičního znaku vedlejšího produktu dle § 3 odst. 5 zákona o odpadech, a to uvedení věci na trh za výhodných podmínek pro vlastníka. Nejvyšší správní soud v bodě [44] rozhodnutí ze dne 25. 3. 2015, č.j. 6 As 149/2013-41, za obdobné skutkové situace konstatoval: „*Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že zcela jistě jednání stěžovatelky, která vytěžený materiál sama nevyužila, a za jeho převzetí jinou osobou se zavázala zaplatit nemalou částku, vylučuje splnění podmínky uvedení na trh za (pro vlastníka) výhodných podmínek. Již proto nelze výtěžek považovat za vedlejší produkt, ale odpad. Kritérium nutnosti jeho dalšího zpracování pro využití či uvedení na trh, jež bude také v souladu se zákonem, závisí na zjištění vlastností materiálu. Pokud by některé části nevyhovovaly limitům obsahu nebezpečných látek, muselo by dojít k vytřídění použitelných a závadných složek, případně k dekontaminaci. O testování nebezpečných vlastností materiálu je pojednáno níže. Jistotu dalšího využití by pak bylo třeba vážit jen u prokazatelně nezávadné části výtěžku, stejně jako bezprostřední (časovou) návaznost na výrobní proces (vytěžení).*“

35. Žalobce k žalobě přiložil listinu Potvrzení – prohlášení ze dne 10. 1. 2014 a ze dne 14. 1. 2014 vypracované společnostmi STASPO spol. s r.o. a Thronum servis s.r.o., v němž opět deklarují, že žalobce od STASPO s.r.o. přijal výkopovou zeminu jako vedlejší produkt a nikoli jako odpad. Jelikož žalobou napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno již dne 18. 11. 2013, je zřejmé, že se jedná o zcela nový listinný důkaz, který vznikl až po skončení správního řízení. Soud konstatuje, že dle § 75 s.ř.s. při své přezkumné činnosti vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dále, pokud jde o zpětné účinky předložených listin, odkazuje na to, co již uvedl shora pod bodem 37.
36. Dále žalobce k žalobě přiložil dvě Hlášení o produkci a způsobech nakládání s odpady za rok 2012, podané společností STASPO spol. s r.o. prostřednictvím databáze ISPOP vyhotovené dne 4. 2. 2013, jímž prokazoval své tvrzení, že v Hlášení není o odpadu ničeho uvedeno, tudíž nemohl odpad od společnosti STASPO spol. s r.o. převzít. Jednak soud upozorňuje, že žalobce odpad od jeho původce společnosti STASPO spol. s r.o. převzal prostřednictvím společnosti Thronum servis s.r.o. a z doložených listin nevyplývá, zdali se jedná o zcela kompletní materiál Hlášení o produkci a způsobech nakládání s odpady za rok 2012 podané společností STASPO spol. s r.o. Nad to soud zdůrazňuje, že ve správním spise tyto listiny nenalezl, tudíž se s nimi správní orgány ani nemohly vypořádat. Ve správním spise byly založeny toliko Evidence odpadů za rok 2012 původce STASPO spol. s r.o., ze kterých však vyplývá opak, a to že společnost STASPO spol. s r.o. předala odpad – zeminu a kamení společnosti Thronum servis s.r.o., a to jak z Polanky nad Odrou, tak z Klimkovic, což bylo zapsáno dne 1. 2. 2012. Soud tak žalobcem předložená Hlášení o produkci a způsobech nakládání s odpady za rok 2012, podané společností STASPO spol. s r.o. posoudil jako nevěrohodné důkazy.
37. Žalobce k žalobě doložil rovněž Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2011 od společnosti STASPO spol. s r.o., z nichž vyplývá, že společnost STASPO spol. s r.o. předala odpad, a to zeminu a kamení společnosti Thronum servis s.r.o., jak z provozovny v Klimkovicích, tak v Polance. Přičemž Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2011 od společnosti STASPO spol. s r.o. v provozovně Polanka je součástí správního spisu. Pokud žalobce uváděl, že v Hlášení byl ohledně vytěžených zeminy mylně použit pojem odpad, soud s tímto tvrzením nesouhlasí, jelikož i z dalších výše uvedených listin tato skutečnost jednoznačně vyplývá. Navíc ani v textu žalobcem sporované listiny soud nenalezl žádný záznam o provedení opravy či přeškrtnutí jeho relevantní části.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

38. Rovněž tak tvrzení žalobce, že minimálně od 1. 1. 2012 do 31. 1. 2012 společnosti STASPO spol. s r.o. nevznikal žádný odpad, soud za situace, kdy žalobce v žalobě současně uvedl, že vytěžená zemina byla společností STASPO spol. s r.o. vyvážena od 26. 4. 2011 do 27. 1. 2012 posoudil s odkazem na výše uvedené posouzení věci jako nepodložené a ryze účelové.
39. Námitku, že správní orgány měly důkladněji zjišťovat skutkový stav dané věci, žalobce vznesl toliko v obecné rovině, nikterak ji blíže nespecifikoval a nevyplývá z ní, jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí, resp. v jemu předcházejícím řízení žalobce spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že správní orgány dostály svým povinnostem a postupovaly v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č.j. 4 Ads 44/2010-132) a výše uvedený pro rozhodnutí ve věci rozhodný skutkový stav zjistily zcela dostatečně.
40. K žalobní námitce nepřiměřenosti uložené sankce soud nejprve odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č.j. 5 As 202/2014-66, dle kterého: *„Způsob stanovení výše sankce (pokuty) je výsledkem správního uvážení a správní orgán je povinen přihlídnout k zákonem stanoveným kritériím. Jak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši.“*
41. Podle stanoviska soudu se správní orgány v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě vypořádaly s jednotlivými hledisky, která jsou podle zákona významná pro rozhodování o výši pokuty dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Úvahy, které je vedly k uložení pokuty žalobci v dané výši, jsou v žalobou napadeném rozhodnutí popsány velice podrobně, srozumitelně a určitě a soud se s nimi ztotožňuje. Žalobce se dopustil dvou správních deliktů, a to správního deliktu dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, za něž lze uložit pokutu až do 10.000.000,- Kč, a správního deliktu dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, za něž lze uložit pokutu až do 1.000.000,- Kč. Správní orgány tedy ukládaly pokutu za více správních deliktů, přičemž vycházely ze zásady absorpční, tedy uložily sankci dle nejprísněji postižitelného správního deliktu. Správní orgány v neprospěch žalobce posoudily, že překročil provozním řádem stanovený limit pro maximální množství odpadů v zařízení výrazným způsobem, když namísto 1 000 tun odpadu přijal 13 483 tun odpadu; dopustil se porušení zákona o odpadech opakovaně, neboť mu byla rozhodnutím ČIŽP ze dne 31. 5. 2012, č.j. ČIŽP/49/OOH/SR01/1205264.005/12/VTK uložena sankce za jednání v rozporu s provozním řádem; a protiprávního jednání se dopouštěl dlouhodobě, konkrétně několik měsíců v roce 2011 a v lednu 2012. Správní orgány přiléhavě popsaly, že porušením zákona o odpadech, jenž zakotvuje povinnosti při nakládání s odpady s cílem chránit životní prostředí, dojde vždy k ohrožení, tedy zvyšování možnosti poškození životního prostředí. Za velmi závažné považovaly porušení provozního řádu, jenž vymezuje takové podmínky provozu zařízení, aby byla možnost poškození životního prostředí minimalizována, a je tak důležitým nástrojem pro prevenci ohrožení životního prostředí. Správní orgány rovněž přihlídly k tomu, že situace v dané oblasti je z pohledu životního prostředí velmi problematická a daná lokalita se nachází v bezprostřední blízkosti obytné zástavby. Soud shodně se správními orgány zdůrazňuje, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít kromě preventivního charakteru i charakter represivní. V této souvislosti soud poukazuje na to, že žalobce se dopustil porušení zákona o odpadech opakovaně, dříve uložená sankce za správní delikt však nebyla zcela zjevně

dostačující a nevedla k nápravě, když žalobce zákon o odpadech, resp. podmínky stanovené provozním řádem, porušil znovu.

42. V návaznosti na výše uvedené pokutu, kterou správní orgány ve výsledku žalobci uložily ve výši 300.000,- Kč, která představuje toliko 3 % maximální výše sankce, tudíž byla uložena u dolní hranice zákonné sazby, nelze považovat za nepřiměřenou.
43. K námitce žalobce ohledně likvidačního charakteru uložené pokuty soud poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133: *„Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“*.
44. Žalobce svou špatnou majetkovou situaci prokazoval toliko Přiznáním k dani z příjmů za rok 2012, jenž přiložil ke svému odvolání ze dne 17. 7. 2013. Žalovaný tak při zjišťování majetkových poměrů žalobce vycházel z listin uložených ve sbírce listin obchodního rejstříku, které rovněž založil do správního spisu, a to Rozvahu ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2012; Výkaz zisku a ztráty ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2012; Přílohu k daňovému přiznání za rok 2011. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí velmi podrobně posuzoval, zda by mohla být uložena sankce pro žalobce likvidační. Poukázal na to, že v roce 2011 byly tržby žalobce 18.477.000,- Kč a v roce 2012 18.640.000,- Kč, v roce 2011 vykázal zisk před zdaněním ve výši 399.000,- Kč a v roce 2012 ztrátu ve výši 180.000,- Kč, v roce 2011 vykázal kladný rozdíl mezi krátkodobými pohledávkami a krátkodobými závazky ve výši 1.300.000,- Kč a v roce 2012 vykázal kladný rozdíl ve výši 606.000,- Kč. Žalovaný konstatoval, že žalobce oproti roku 2011 snížil v roce 2012 svá aktiva, jeho likviditu však považoval za dostačující. Soud se s předloženým posouzením plně ztotožňuje. Samotná skutečnost, že žalobce hospodář se ztrátou, bez dalšího neznamená, že jeho hospodářská situace není dobrá, a uložena sankce by pro něj tudíž byla likvidační. Rovněž za podstatné soud považuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí upozornil žalobce na možnost posečkání úhrady uložené sankce nebo na možnost rozložení úhrady sankce na splátky, přičemž při rozložení úhrady na 72 měsíců by představovala jedna měsíční splátka částku ve výši 4.166,- Kč. Soud tak uzavírá, že námitka žalobce nemůže obstát, neboť pokuta uložena správními orgány není likvidační.
45. Jak uvedeno již výše nelze pokutu, která byla žalobci ve věci uložena a jejíž výše odpovídá toliko 3 % maximální zákonné sazby, považovat za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Z tohoto důvodu soud nemohl vyhovět ani návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo.
46. Žalobce k žalobě za účelem prokázání své špatné majetkové situace v roce 2012 soud doložil Rozvahu ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2012 a Výkaz zisku a ztráty ve

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2012. Předmětné listiny byly založeny ve správním spise a žalovaný z nich při rozhodování o výši pokuty vycházel, proto soud listiny k důkazu neprováděl. Navíc listiny žalobce předložil k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, tedy žalobce jimi neprokazoval oprávněnost věcných žalobních námitek, tudíž se s nimi soud nebude vypořádávat.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.